

Dániel könyve – Százkettedik rész

A Hírnök hármas alkalmazása: a prófétai dinamika feltárása

Jeff Pippenger

2024-02-29

Illés hármas alkalmazása az üzenetre, a hírnökre és a mozgalomra vonatkozik Isten végrehajtó ítéletének időszaka alatt, amely az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvénnyel kezdődik, és a kegyelmi idő lezárultáig tart. A végrehajtó ítélet egy olyan időszakból fokozódik, amikor Isten ítélete irgalommal vegyül, addig az időig, amikor ítéletei irgalom nélkül áradnak ki a hét utolsó csapásban.

A szövetség Követe előtt az utat előkészítő hírnökre vonatkozó hármas alkalmazás az üzenetre, a hírnökre és a mozgalomra irányul Isten vizsgálati ítéletének záró időszakában, amely azonosítja a száznegyvennégyezer elpecsételéseinek időszakát. Ez az időszak az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel ér véget, amikor Isten végrehajtó ítéletei megkezdődnek.

Keresztelő János előkészítette az utat Krisztus számára, a szövetség Követe számára, hogy megerősítse a szövetséget Dániel könyve kilencedik fejezetének huszonhetedik verse beteljesedéseként. Ezzel egyidejűleg azt az utat is előkészítette Krisztus előtt, hogy hirtelen eljőjjön az Ő templomába, és megtisztítsa Lévi fiait, amit három és fél éves szolgálatának kezdetén és végén meg is tett. A szó szerinti templom megtisztítása annak a munkájának jelképe volt, amellyel megtisztítja azoknak a lélektemplomát, akiket Lévi fiaiként ábrázol az Írás.

A templom megtisztítására irányuló szó szerinti cselekedete a prófécia beteljesedése volt, és amikor elvégezte ezt a munkát a János evangéliuma 2. fejezetének 13–22. verseiben, a Szentlélek arra indította a tanítványokat, hogy emlékezzenek az Ószövetség egy szakaszára, amely az Ő tisztító és megtisztító munkájának része volt a tanítványokban, Malakiás 3. fejezetének beteljesedéseként.

A János evangéliumában található szakaszban Krisztus kijelentette, hogy amikor testének temploma elpusztítatik, három nap alatt felépíti azt. Az akadémikuskodó zsidókkal folytatott párbeszéd hozzáteszi, hogy a szó szerinti templom Heródes által végrehajtott átépítése, amely éppen abban az évben fejeződött be, negyvenhat évig tartott. Jézus tanítványait megtisztította egy példa által a prófétai ígéhez kapcsolódó egyik szabályra, amelyet Jézus az Ő Igéjében helyezett el az angyalok, a Szentlélek és a próféták munkája által.

Ő adta a prófétai példát arra, hogy a szó szerinti a lelkit jelképezi. Elhelyezte a „negyvenhat” szám prófétai kulcsát mint a templom jelképét. A „negyvenhat” azon napok száma volt, ameddig Mózes a hegyen volt, és átvette a templomra vonatkozó utasításokat. A „negyvenhat” az emberi templomot alkotó kromoszómák száma. A „negyvenhat” azon évek száma (1798-tól 1844-ig), amelyek beteljesedtek annak a lelki templomnak a helyreállításában, amelyet előbb a pogányság, majd a pápaság tapodott le.

A két templomtisztítás magában foglalja azt a jelképiséget, hogy a három nap negyvenhat évnek felel meg. Magában foglalja azt az elvet, hogy a szó szerinti a lelkit jelképezi. Egyaránt a prófécia beteljesedését és előrejelzését képviselte. A két megtisztítás azt az igazságot jelképezi, amelyet az egyik csoport félreért, a másik csoportnak pedig kinyilatkoztatnak.

A két megtisztítás egy olyan időszakot azonosít, amikor Isten egyháza olyan mértékben megromlott, hogy „házasságtörő vipera nemzedékké” lett, amely jelt keres, miközben a jel közvetlenül magyaráztatik neki, hiszen az egyetlen adatandó jel a templom pusztulásának jele, amely három nap alatt emeltetik fel.

Viperák fajzata, mimódon szólhattok jót, holott gonoszak vagytok? Mert a szív teljességéből szól a száj.... Ekkor megszólaltak némelyek az írástudók és a farizeusok közül, mondván: Mester, jelt kívánunk látni tőled. Ő pedig felelvén, ezt mondta nekik: A gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; de nem adatik neki más jel, hanem csak Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, azonképpen az Emberfia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. Máté 12:34, 38–40.

Mindezek a prófétai mozzanatok megjelennek a Szövetség Követének mindhárom beteljesedésében, amint hirtelen eljön az Ő templomába, miként azt János második fejezetében tette.

Közel volt a zsidók paskája, és Jézus felment Jeruzsálembe. És a templomban talált ökr-, juh- és galambárusokat, valamint ott ülő pénzváltókat. És miután kötélvégekből ostort készített, mindnyájukat kiűzte a templomból, a juhokat és az ökröket is; a pénzváltók pénzét kiszórta, az asztalokat feldöntötte; a galambárusoknak pedig ezt mondta: Vigyétek el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyám házát kalmárházává. Tanítványai pedig visszaemlékeztek arra, hogy meg van írva: A te házad iránt való féltő szeretet emészt engem. A zsidók ekkor feleltek, és ezt mondták neki: Miféle jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket teszed? Jézus felelt, és ezt mondta nekik: Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. A zsidók erre ezt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd azt? Ő pedig testének templomáról szólt. Amikor azért feltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek arra, hogy ezt mondta nekik; és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott. János 2:13–22.

A szövetség Követének meg kellett tisztítania, sőt meg is kellett tisztogatnia Lévi fiait mint „ezüstöt”, amely Isten Igéjét jelképezi, és mint „aranyat”, amely a hitet jelképezi. A szövetség Követe úgy tisztítja meg tanítványait, hogy növeli „hitüket” az Ő prófétai „Igéjében”. Az a prófétai Ige arra rendeltetett, hogy megtisztítson, de egyúttal meg is tisztogasson. Az Ő prófétai Igéje mindig próbát jelent, és az Ő prófétai Igéje által tisztogattatnak meg Lévi fiai abban az időszakban, amikor hirtelen eljön az Ő templomába.

„Akinek szórólapátja a kezében van, és teljesen megtisztítja szérűjét, búzáját pedig a csűrbe takarítja.” Máté 3:12. Ez a megtisztítás egyik ideje volt. Az igazság szavai által a polyva elválasztatott a búzától. Mivel túl hiúk és önigazak voltak ahhoz, hogy a feddést elfogadják, és túlságosan szerették a világot ahhoz, hogy az alázat életét elfogadják, sokan elfordultak Jézustól. Sokan ma is ugyanezt cselekszik. A lelkek ma is próbára tétetnek, miként azok a

tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság a szívükig hatol, felismerik, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Látják, hogy önmagukban teljes változásra van szükség; de nem hajlandók felvállalni az önmegtagadó munkát. Ezért haragra gerjednek, amikor bűneik lelepleződnek. Megbotránkozva távoznak, miként a tanítványok is elhagyták Jézust, zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja ezt?” Jézus élete, 392.

Azok a „lelkek, akiket próbára tettek” a „kapernaumi zsinagógában”, nem voltak hajlandók megérteni, hogy amikor Krisztus azt mondta nekik, hogy enniük kell az Ő testét és inniük az Ő véré, akkor szó szerinti testét használta fel egy lelki igazság közlésére. Ugyanaz a prófétai ábrázolás volt ez, amelyet a templomról adott János második fejezetében. Amikor azt az elvet, hogy a szó szerinti megelőzi és ábrázolja a lelkiné valóságát, „kemény beszédnek” ismerték fel, amelyet nem voltak hajlandók „hallani”, visszafordultak, és soha többé nem jártak vele. Ez János hatodik fejezetében, a hatvanhatodik versben (666) történt, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt jelképezi, amelyet előképezett 1844. október 22-e, amit viszont a Kálvária keresztje előképezett.

Ettől fogva sokan visszahúzódtak az ő tanítványai közül, és nem jártak többé vele. János 6:66.

János második fejezetében a Szentlélek arra indította a tanítványok elméjét, hogy „visszaemlékezzenek” arra a próféciára, amely Isten buzgóságát írja le, és a „buzgó” szó ugyanaz, mint a „féltőn szerető” mind a héberben, mind a görögben.

Mert a te házad iránti buzgóság megemészt engem, és a te gyalázóid gyalázásai hullottak reám. Zsoltárok 69:9.

Isten buzgósága, amely az Ő féltékenysége, Isten jellemének azt az elemét fejezi ki, mint féltékeny Istenét, akinek féltékenysége a harmadik és negyedik nemzedéken nyilatkozik meg azokon, akik gyűlölik Őt. János második fejezetében a Szentlélek azt állította helyre, hogy a tisztítás, amelyet a Szövetség Követe visz véghez, a negyedik és végső nemzedékben történik meg, jóllehet a harmadik nemzedékből mindig maradnak még némelyek életben, amikor a végső nemzedék pohara betelik. Az a nemzedék a viperák házasságtörő nemzedéke.

Mózes a negyedik nemzedéket képviselte, és ekkor kapott Mózes negyvenhat napon át útmutatást a templom felépítésére vonatkozóan. Azokban a napokban kapta a törvényt, amely a második parancsolatban kijelenti, hogy Isten féltő szeretete a harmadik és negyedik nemzedékben nyilvánul meg.

És monda Ábrámnak: Bizonyosan tudd meg, hogy a te magod jövevény lesz egy földön, amely nem az övé, és szolgálni fogják azokat; és nyomorgatni fogják őket négyszáz esztendeig; de azt a nemzetet is, amelynek szolgálni fognak, megítélem én; azután pedig kijönnek nagy gazdagsággal. Te pedig békességgel térsz meg atyáidhoz; jó vénségben temettetel el. De a negyedik nemzedékben visszatérnek ide, mert az emoreusok gonoszsága még nem telt be. 1Mózes 15:13–16.

Az ősi Izrael utolsó nemzedékében felépült a keresztény egyház temploma, amelyet Péter „lelki ház”-nak nevezett. E történet folyamán Isten kétszer nyilvánította ki féltő szeretetét, amikor

buzgóságában megtisztította a templomot. 1844-ben Isten felépítette a milleriták lelki templomát, és ismét elhaladt a korábbi választott nép mellett. Abban a történetben a szövetség Követe hirtelen eljött 1844. október 22-én.

Az ő megjelenését William Miller szolgálata készítette elő. Amint a protestánsok és a milleriták közeledtek 1844. október 22-éhez, két osztály próbáltatott meg. A protestánsok próbája a vég idején érkezett el, az első angyal 1798-as eljövetelekor. Miután az az üzenet, amely Lévi fiait „megtisztítja és megrostálja”, 1831-ben meghatározott formát öltött, a protestánsok próbája akkor kezdődött, amikor az első angyal üzenete 1840. augusztus 11-én erőt nyert. 1844. április 19-én a protestánsok megbuktak a próbában, és Babilon leányaivá lettek.

Ezután megérkezett a második angyal, és ekkor próbára tétetett a milleriták hite, valamint megtörtént a megtisztítás és a megtisztulás. Amikor a második angyal üzenete erőteljessé lett az augusztus tizenkettedikétől tizenhetedikéig tartott exeteri táborgyűlésen, végbement a milleriták megpróbáltatása, a bölcs és balga milleriták elkülönítése.

A bölcsök és a balgák közötti különbség az olaj volt, amely a „Éjféli Kiáltás” prófétai üzenete volt. Amikor a harmadik angyal 1844. október 22-én megérkezett, a templom felépült (negyvenhat év alatt). Ekkor a Szövetség Követe hirtelen eljött az ő templomába.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak a szentek szentjébe való bevonulása a szentély megtisztítása végett, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának megjelenése az Öregkorú előtt, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úr eljövetele az Ő templomába, amelyet Malakiás jövendölt meg: ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt ábrázolja a völegény mennyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a Máté 25-ben feljegyzett tíz szűz példázatában ír le.” A nagy küzdelem, 426.

Ekkor kezdte meg a Szövetség Követe a maga megtisztító és tisztogató munkáját a millerita tanítványok között, akiket Malakiás harmadik fejezete Lévi fiainak azonosít.

„Sokan, akik az első és a második angyal üzenete nyomán kimentek, hogy találkozzanak a Völegénnyel, elutasították a harmadik, a világnak adandó utolsó próbaüzenetet; és hasonló álláspontra helyezkednek majd akkor is, amikor elhangzik az utolsó hívás.”

„E példázat minden részletét gondosan tanulmányozni kell. Minket vagy a bölcs, vagy a balga szűzek jelképeznek.” Review and Herald, 1899. október 31.

Amikor az első angyal üzenete 1840. augusztus 11-én erővel ruháztatott fel, sokaságok csatlakoztak a millerita mozgalomhoz. Azután 1844. április 19-én egy nagy csoport elhagyta a mozgalmat. 1844. október 22-én a hagyományos nézet szerint mintegy ötven lélek volt, akik hit által beléptek a Szentek Szentjébe. Feltételezve, hogy megközelítőleg ötven lélek volt azoknak a száma, akik kezdetben követték a harmadik angyal világosságát, mit jelent az, hogy arról értesülünk: „sokan”, akik elfogadták az első és a második angyal üzenetét, „elutasították a harmadikat, az utolsó próbaüzenetet”?

A szövetség Követe hirtelen eljött az Ő templomába, és megnyitotta a mennyei szentély világosságát és a harmadik angyal üzenetét annak az ötvennek, akik továbbhaladtak a harmadik

angyal tapasztalatába, ám kezdetben szétszóródtak. Az ő csalódásuk akkor nagyobb volt az első csalódásnál, jöllehet White testvérnő tájékoztatása szerint csalódásuk nem volt akkora, mint a tanítványoké a kereszttel után.

Mindkét párhuzamos történetben Krisztus feltárta prófétai Igéjét a csalódottak előtt, és White testvérnő kijelenti, hogy 1850-re azt mutatták meg neki, hogy az Úr akkor ismét kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népét.

„1850. szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor is kinyújtotta kezét népe maradékának visszaszerzésére, és hogy az erőfeszítéseket meg kell kettőzni ebben az összegyűjtés idejében. A szétszórás idején Izráel megveretett és szétszaggattatott; de most, az összegyűjtés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, kevés vagy semmi eredményt nem értek el; de az összegyűjtés idején, amikor Isten kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népét, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések el fogják érni rendeltetésük szerinti hatásukat. Mindenkinek egyesülnie és buzgónak kell lennie e munkában. Láttam, hogy székely, ha bárki a szétszórásra hivatkozik példaként, hogy az irányítson bennünket most, az összegyűjtés idején; mert ha Isten most nem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izráel soha nem gyűjtetné össze. Éppoly szükséges, hogy az igazság folyóiratban is megjelenjék, mint hogy prédikáltassék.” Review and Herald, 1850. november 1.

A keresztnél a tanítványok szétszóródtak, és abban a történelemben három nappal később Ő elkezdte összegyűjteni szétszóródott tanítványait. Körülbelül három évvel 1844 vége után Krisztus elkezdte összegyűjteni szétszóródott nyáját. Abban a történelemben népét arra vezette, hogy megkezdje a kiadói munkát, és kiadja Habakuk két táblája közül a másodikat, amely 1850 végén készült el, és amelyet ezután 1851 januárjában kezdtek el árusítani a Review and Herald hasábjain.

Az 1843-as ábra annak az üzenetnek a fizikai megjelenítése volt, amely megtisztította a templomot, s amely az első és a második angyal üzenetének történetében emeltetett fel. A harmadik angyal megérkezésével Isten úgy tervezte, hogy bevégezze művét, és hazavigye népét, ők azonban fellázadtak, miként az ősi Izráel is; ezért mind az ősi, mind a modern Izráel arra rendeltetett, hogy a pusztában vándoroljon. Ha azok az adventisták, akik kezdetben elfogadták a harmadik angyal világosságát, hittel továbbhaladtak volna, hordozva üzenetük fizikai megjelenítését, amely az 1850-es ábra volt, bevezethették volna Jézus második eljövételét, és hazamehettek volna. Ám arra voltak rendelve, hogy megismételjék Józsué és Káleb, valamint a tíz hűtlen kém történetét.

„Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódás után szilárdan ragaszkodtak volna hitükhöz, és egyesülten követték volna Isten gondviselésének megnyíló útját, befogadva a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdetve azt a világnak, meglátták volna Isten szabadítását, az Úr hatalmasan munkálkodott volna erőfeszítéseikkel, a mű befejeződött volna, és Krisztus már ezelőtt eljött volna, hogy népét átvegye jutalmára. De a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívók közül sokan feladták hitüket.... Így a mű hátráltatva lett, és a világ sötétségben maradt. Ha az egész adventista testület egyesült volna Isten parancsolatai és Jézus hite mellett, mennyire másként alakult volna történelmünk!”

Keresztelő János és William Miller előkészítették az utat Krisztus számára, hogy hirtelen eljöjjön, és megtisztítson egy népet, amely a Szentlélek ereje alatt az üdvösség üzenetét az egész világnak viszi. Krisztus tanítványai teljesítették megbízatásukat, az adventizmus kezdete azonban nem. 1856-ra Laodicea állapotába süllyedtek, elutasították a „hét idő” előrehaladott világosságát, és 1863-ban megkezdték a fokozódó lázadás folyamatát, egészen a hamarosan eljövendő vasárnapi törvényig. Az 1863-as lázadást a tíz kém lázadása példázta. A negyvenévi pusztai vándorlás végén az ősi Izrael ugyanahhoz a próbához tért vissza; ezzel példát adva arra, hogy a modern Izrael is visszavezeték a kezdeti próbához.

A tíz kém Kádesnél tanúsított lázadása negyven évvel később Kádesnél megismétlődött. A tíz kém lázadása, amely a pusztai vándorlás negyven esztendejét eredményezte, az 1863-as lázadást jelképezi, amikor a modern Izrael előidézte a maga pusztai vándorlását Laodicea pusztaságában. A negyven év végén az ősi Izrael ismét Kádeshez jutott, ezáltal azonosítva, hogy az a próba, amely az 1863-as lázadás idején megtisztította a millerita adventizmust, meg fog ismétlődni, amikor a Szövetség Követe ismét hirtelen eljön az Ő templomába.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Gileád és Básán meghódítása során sokan felidéztek azokat az eseményeket, amelyek csaknem negyven évvel korábban Kádesben Izraelt a hosszú pusztai vándorlásra kárhoztatták. Látták, hogy a kémek jelentése az Ígélet Földjéről sok tekintetben helyes volt. A városok fallal voltak körülvéve és igen nagyok voltak, és óriások lakták őket, akikhez képest a héberek csupán törpék voltak. Most azonban beláthatták, hogy atyáik végzetes tévedése abban állt, hogy nem bíztak Isten hatalmában. Egyedül ez akadályozta meg őket abban, hogy azonnal bevonuljanak arra a jó földre.”

„Amikor először készültek belépni Kánaánba, a vállalkozás sokkal kisebb nehézséggel járt, mint most. Isten megígérte népének, hogy ha hallgatnak az Ő szavára, előttük megy, és harcol értük; sőt darazsakat is küld, hogy kiűzzék a föld lakóit. A nemzetek félelme még nem támadt fel általánosan, és kevés előkészület történt előrenyomulásuk megakadályozására. Ám amikor az Úr most azt parancsolta Izraelnek, hogy induljon előre, éber és hatalmas ellenségekkel szemben kellett előrenyomulniuk, és nagy, jól kiképzett seregekkel kellett megküzdeniük, amelyek már készültek arra, hogy feltartóztassák közeledésüket.

„Óggal és Szíhónnal vívott küzdelmükben a nép ugyanazon próba alá került, amely alatt atyáik oly feltűnően kudarcot vallottak. A megpróbáltatás azonban most sokkal súlyosabb volt, mint amikor Isten megparancsolta Izraelnek, hogy menjen előre. Az útjukban álló nehézségek nagymértékben megsokasodtak azóta, hogy nem voltak hajlandók előrehaladni, amikor az Úr nevében erre parancsot kaptak. Így teszi próbára Isten ma is az Ő népét. És ha nem állják ki a próbát, ismét ugyanahhoz a ponthoz vezeti őket, és másodszor a próba közelebről érinti őket, és súlyosabb lesz az előzőnél. Ez addig folytatódik, míg ki nem állják a próbát, vagy ha továbbra is lázadók maradnak, Isten megvonja tőlük világosságát, és a sötétségben hagyja őket.” Pátriárkák és próféták, 436, 437.